

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. rženega cveta 1904.

Leto V.

Vztočna pravljica.

Visoka gora Pupifa
tam v Indiji deželi,
palača v gori iz zlata,
v nji škrateljški veseli.

Tam roža čarobna iz tal
cvet vedno mlad poganja.
Kdor vidi jo, ga mine žal,
o sreči divni sanja . . .

Studenec čudovit šumi,
glej Vilo jasnooko.
Kdor gleda vanj, bi svoje dni
zamišljen bil globoko . . .

Kožušček šivan je iz kože,
zad s tulpami pokonci.
Kdor ga obleče, ta je mož,
ne zebe ga na solnci!

A smokev čudne tam rasto —
ne trgaj jih z drevesa!
Imel, da jedel bi jih kdo,
oslovska bi ušesa . . .

Tam črevlje šiva mojster Fu,
in kdor si jih obuje,
goré, doline kakor v snu
po volji prepotuje . . .

In kdor bi srečen prišel kdaj
v to goro čudokrasno,
ne želel več bi si nazaj
na zemljo dolgočasno.

Ah, kaj doma bi rekel ded,
ko več bi me ne bilo? —
Kdo jedel hruške, lizal med,
na pašo gnal za silo?

Daj meni črevlje, mojster Fu,
pomerim jih, obujem,
in ena, dva in tri — domu
brž k dedu odpotujem!

In rekel bi: Na, ded, zlatá,
nakupi si karkoli!
In rekel bi: Na smokev, na,
kdor je nemiren v šoli!

Jaz pipo dedu bi našgal
in mu prinesel cvička,
če smokev vzel bi kdo — smejal
bi se: glej ga oslička!

Oj, z Bogom gora Pupifa
tam v Indiji deželi!
Mi vendar rajši smo doma
vsi pridni in veseli!

Fran Žgur.

